

MAMINČIN PUBERTÁK

„Vašíku, ahoj! A to se ani nerozloučíš?“ naléhá za mnou mámin hlas. „Čau,“ houknu přes rameno a odcházím k autobusu. Jedu na krajský přebor v šachu a řeším, proč mi je teď nepříjemné se s mámou loučit a vítat veřejně, když ještě nedávno jsem se nemohl dočkat, až jí vletím do náruče a budu u ní. Asi to bude ta puberta, o níž se poslední rok v souvislosti se mnou stále mluvív.

V autobuse si sedám k o něco staršímu klukovi. Nechal mě zalézt k oknu, zavřel oči a asi už spí. Venku ubíhají pole a lesy a já se vracím v myšlenkách ke svojí mámě. To, že se nechci s mámou objímat na náměstí, znamená, že už ji nemám rád. Mám ji pořád rád, jen je mi trapně a nevím, jak se chovat, když jsou kolem lidí. Nedovedu si však představit, jak by mi bylo bez mámy. Zvlášť, když je mi špatně nebo mám horečku. Ona mi vždycky pomůže. Zrovna nedávno: Učitelka si vzala do hlavy, že jsem podváděl při čtvrtletce a chtěla mi napařit třídní důtku. Měli jsme testy A a B, abychom neopisovali. Dva spolužáci, co sedí před námi, se bez mého

vědomí domluvili, že chtějí opisovat. Ukecali i Martina sedícího vedle mě, aby si vyměnil zadání s Tomášem přede mnou. Tím pádem jsme s Martinem měli stejné otázky. Když to pak třídní při opravování zjistila, chytl ji amok a křičela na mě, že jsem podvodník. Jenže já netušil, o co jde. A to ji dožralo ještě víc, protože jsem zapíral a tvářil se nechápavě, takže hned volala našim. Kdyby pak za ní máma nezašla a spolu si neprošly písmečky všech v naší řadě, nevyšlo by najevno, že jsem měl stejné zadání jako ostatní, a jen Tomáš s Martinem je měli prohozené.

Nebo když jsem si na zahradě házel s šutříkem tak šikovně, že jsem tátovi trefil

do čelního skla jeho služebáku. Tehdy taky nebyť máminy přímluvy, už jsem asi na hřbitově našeho farního kostela.

Periferním viděním jsem zaregistroval pravidelný nepatrný pohyb v ruce spícího souseda. S úžasem koukám, že drží v ruce růženec a prsty po chvilkách posouvá kuličky. Tak on se chlapec modlí růženec...

Cestou zpět z turnaje se už spolu bavíme, a tak se ptám: „Ty se fakt modlíš růženec? To já už dávno ne. Přijde mi to zvláštní,“ a cítím se jako Mariin puberták. „Modlím a rád,“ zasměje se spolucestující: „Mně připadá to někdy těžké křesťanství s Marií takové měkčí, jako když mám vedle sebe mámu,“ rozpovídá se, jako by věděl, o čem jsem dumal cestou tam. „Mamka se taky za mně u táty přimlouvá, když něco podělám, a s Marií to je stejné. Nějak se mi s mými průšvihy jde lehčeji k ní než k Bohu. O všem, co prožívám, jí říkám v tom růženci. Tak si představuju, jakou měla radost, když se Ježíš narodil, a jak strašně to bylo, když jí ho před očima zabili. Během růžence se vždycky uklidním a je mi fajn, jako když si doma povídám s mamkou... Navíc má fakt velkou moc, zažil jsem s ní už pár pěkných zázraků!“ Nakonec ho ještě něco napadne a dodá: „Je to prostě taková dáma na šachovnici mého života, která má ze všech figurek před králem ty největší možnosti. Když si ji necháš vzít, můžeš sice hrát dál, ale všechno je o dost náročnější,“ doplní a já mám zase o čem cestou zpět přemýšlet.

ŠTĚPÁN POSPÍŠIL

Foto: František Ingr - Člověk a víra; Salander Studio - Adobe stock

Nepokřtěný ministrant?

Podařilo se mi získat spolužáka, aby chodil do kostela. Dokonce by chtěl se mnou ministrovat, ale není pokřtěný. Je pravda, že nepokřtěný nemůže ministrovat. A proč je to tak?

Jakub, 15 let

Když jsem byl nedávno v Tunisku, chtěl jsem se jít podívat do mešity. Nebylo mi to dovoleno, musel jsem odejít, protože v mešitě právě začínala muslimská modlitba. Nikdo, kdo není muslim, na jejich modlitbě nesmí být. Velmi podobně to mívají ve starověku také křesťané. Ten, kdo nebyl pokřtěn, nesmí být na slavení eucharistie, protože mše je obřad, který je určen jen těm, kdo mají víru a křest. Dnes to samozřejmě vnímáme jinak než ve starověku, nepokřtěné kamarády nebo hosty do kostela zveme a jsme rádi, když přijdou. Ale měli bychom mít na paměti, že křest byla největší událost našeho života a že mezi pokřtěnými a nepokřtěnými existuje velký rozdíl, i když třeba na první pohled není vidět.

Z toho vyplývá, že ten, kdo není pokřtěn by neměl při mši konat žádnou službu: číst čtení z Bible, přednášet přímluvy, zpívat, ministrovat nebo nosit dary. Jaký význam by mělo, kdyby přinášel dary někdo, kdo po proměňování nemůže přijímat? Proč by měl číst z Bible někdo, kdo zatím podle Bible nežije? Když odmítneme dát liturgickou službu lidem, kteří nemají křest, není to diskriminace ani projev nelásky. Je to podobná logika, jako když nepřijmeme do pěveckého sboru člověka, který nemá hudební sluch: něco podstatného chybí.

Na druhou stranu ze zkušenosti víme o mnoha lidech, kteří našli cestu k víře a ke křtu skrze zpěv v chrámovém sboru. Chtěli

někde zpívat, náhodou našli sbor v kostele a setkávání s věřícími a krása bohoslužeb je postupně proměnila. Víme také o klucích nebo mladých mužích, kterým bylo dovoleno ministrovat i bez křtu – a oni se díky tomu obrátili a o křest poprosili.

Navrhnul bych tedy takové řešení: Defaultně mít nastavené, že nepokřtění službu při mši nekonají. Ale nebát se domluvit s knězem, zda by v nějakém mimořádném případě nebylo možné udělat výjimku.

OTEC RADEK TICHÝ,
REKTOR PRAŽSKÉHO SEMINÁŘE

Jak Češi putovali po římských bazilikách

Na rok 2025 připadá Svatý rok, který zahájil papež František mší svatou v chrámu svatého Petra v předvečer Vánoc. Během této mše svaté také otevřel první ze čtyř svatých bran nejvýznamnějších římských bazilik. Otevírání svatých bran se koná jednou za 25 let a slovy Svatého otce „je to pro všechny čas opravdového a osobního setkání s Pánem Ježíšem, který je dveřmi spásy, [...], kterého církev [...] vždy, všude a všem hlásá jako naši naději.“

Naděje a pouť mají mnoho společného. Minulý rok jsem vykonal osobní pouť na Svatou Horu s nadějí, že se mi během této pouti dostane milost, abych rozpoznal důležitost obřadu „přijetí mezi kandidáty jáhenství a kněžství“. Doufal jsem, že na konci mého putování budu mít odpovědi na otázky, se kterými jsem se vydal na cestu na Příbramsko. Důvodů, proč putovat, může být mnoho: prosit za uzdravení,

snaha přiblížit se Bohu, poděkovat anebo prosit za konkrétní úmysl. Jaké byly důvody dvou tisíc poutníků, kteří na konci března připutovali do Říma na národní pouť, nelze jednoduše odpovědět. Každý z nich si do Věčného města přinesl svůj osobní příběh, naději či touhu, kterou mohl položit k nohám apoštolů Petra a Pavla.

Česká národní pouť v Římě, která se konala ve dnech 28.–30. března 2025, nabídla poutníkům bohatý duchovní program, ale také prostor poznat, jaké krásy Věčného města, jak se Římu přezdívá, skrývá. Zahájila se v pátek 28. března dopolední mší svatou v Lateránské bazilice, kde se shromáždili věřící ze Slezka, Moravy a Čech a kterou slavil olomoucký arcibiskup Josef Nuzík.

Hlavním poselstvím homilie, kterou pronesl biskup Tomáš Holub, bylo, že pouť do Říma není jen kulturní zájezd, ale duchovní cesta, na níž poutníci hledají trvalou naději zakořeněnou v Kristově lásce. Tato naděje je prezentována prostřednictvím Ježíše jako chleba života, eucharistie, která je zdrojem této naděje, a my jsme povoláni nést ji do světa jakožto celoživotní poutníci. Ten samý den odpoledne následovala křížová cesta v bazilice sv. Pavla za hradbami. Předsedal jí do února náš nejmladší biskup Stanislav Příbýl.

Sobota přinesla vrchol pouti – mši svatou v bazilice sv. Petra. Na jejím začátku jsme slyšeli pozdrav papeže Františka, který pozdravil všechny, kteří připutovali do Říma. Vzpomenul naše svaté, kteří nám jsou svědky víry. „Svým životem se stávají svědky pokoje a naděje ve světě.“ Svatý Otec znovu připomenul motiv naděje, který proniká celým jubilejním rokem. Liturgie, která se sloužila na hlavním oltáři nad hrobem svatého Petra, byla slavena kardinálem Dominikem Dukou, avšak homilie byla pronesena jihočeským biskupem Vlastimilem

Kročilem. Ten v kázání zdůraznil význam Krista jako Mesiáše a Krále, jehož království není politické, ale duchovní, založené na pravdě, spravedlnosti a lásce. Dále vyzýval k jednotě katolické identity a ke svědectví víry ve světě plném konfliktů a nejistoty. Na závěr apeloval na osobní konfrontaci každého člověka s Kristem a jeho evangeliem a povzbuzoval k upřené pohledu na Ježíše jako pravého Vykupitele.

Od tématu naděje se nevzdálil ani ostravsko-opavský biskup Martin David. On v homilii, kterou pronesl na závěrečné mši v neděli v nejmenší z navštívených bazilik Santa Maria Maggiore, proto se v ní slavily rovnou dvě mše svaté, aby se jí všichni poutníci mohli účastnit, mluvil inspirovan slovy evangelia, abychom se domů vraceli s nadějí, jako se vracel marnotratný syn ke svému otci. Biskup David zdůrazňoval, že Bůh – milující Otec – je zdrojem této naděje. Vyzýval nás, abychom nejen naději měli, ale sami byli jejími nositeli – odpouštěli, smířovali se a šířili naději ve světě – a přinášeli ji druhým.

Pro české věřící to mohla být příležitost prožít jednotu církve, posílit svou víru

na místech, kde se psaly dějiny křesťanství, nebo si hlouběji uvědomit, co v křesťanském kontextu znamená putovat, jak o tom mluvil na začátku národní pouti biskup Holub.

DAVID UCHÁČ,
bohoslovec APHA

